

Arrest

nr. 182 462 van 17 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 11 februari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 februari 2017.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. VANTIEGHEM en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Algerijnse nationaliteit te bezitten en een Arabisch sprekende Berber te zijn afkomstig uit Algiers. U zou tot het eerste jaar middelbaar onderwijs naar school zijn gegaan. Vervolgens zou u ongeveer zes jaar in een drukkerij hebben gewerkt. Daarna zou u iets minder dan twee jaar bij een vriend hebben gewerkt hebben in de schoonmaak- en onderhoudssector. U zou zich in 1995-1996 als minderjarige samen met een aantal vrienden schuldig gemaakt hebben aan 'criminele feiten' (rijden onder invloed, rijden zonder rijbewijs en deelname aan gevechten). U zou als minderjarige nooit zijn opgesloten, maar u zou zich steeds op het politiecommissariaat van Hussein Day hebben moeten melden teneinde het register te tekenen als teken van uw aanwezigheid. U zou vernomen hebben dat uw vrienden daarentegen werden opgesloten voor de delicten die zij hadden begaan, waardoor u in

2009 besloot het land te verlaten, met het paspoort van uw broer. U zou via Turkije naar Griekenland zijn gereisd om vervolgens via Italië en Frankrijk zich in de zomer van 2010 in België te vestigen. U zou namelijk in 2010 een Slovaaks meisje, H. E., hebben leren kennen. In Frankrijk zou u via uw moeder vernomen hebben dat u in Algerije tot vijf jaar gevangenisstraf bent veroordeeld omwille van het behoren tot een criminele bende.

Sinds 2011 hebt u zich hier in België schuldig gemaakt aan criminele feiten. U werd op 16 maart 2012 veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Gent. Op 26 november 2012 werd u door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde veroordeeld.

U heeft nooit gevolg gegeven aan de verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten en die u betekend werden respectievelijk op 9 november 2011, 27 november 2011, 29 maart 2012 en 26 februari 2013 (met inreisverbod van 8 jaar).

Toen u in de gevangenis van Dendermonde zat heeft uw raadsman op 11 december 2012 een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9bis ingediend. Op 14 februari 2013 werd het verzoek onontvankelijk verklaard.

Op 30 mei 2013 werd u aangehouden door de Leuvense politie en werd u naar de gevangenis van Leuven overgebracht. Op 10 september 2013 werd u veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Leuven. Op 27 oktober 2013 werd u in vrijheid gesteld met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 25 november 2013 bent u samen met uw Slovaakse vriendin H. E. naar de stad Gent gegaan om een contract van wettelijke samenwoning af te sluiten. Op dat moment leefde u niet samen met E. en gaf u aan de stad Gent mee dakloos te zijn.

In maart 2014 ging u naar het Algerijnse Consulaat-Generaal om een paspoort aan te vragen maar op 7 april 2014 werd u meegedeeld dat u vooreerst een vast adres in België diende te hebben, zo stelde u.

Op 7 augustus 2014 werd u aangehouden omwille van uw illegaal verblijf en dezelfde dag werd u overgebracht naar het gesloten Transitcentrum 127bis te Steenokkerzeel.

Op 25 augustus 2014 werd uw eerste repatriëring naar Algerije geannuleerd omdat u zich hiertegen had verzet. Op 15 september 2014 werd een tweede repatriëring gepland, dewelke echter werd geannuleerd omdat u op 12 september 2014 een eerste keer asiel aanvraagde.

Op 6 oktober 2014 werd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Deze beslissing werd op 22 oktober 2014 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. U werd vervolgens in januari 2015 vrijgesteld.

Op 23 november 2015 werd u weer aangehouden omwille van uw illegaal verblijf in België en overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Brugge. Op 4 januari 2016 werd er een repatriëring voorzien doch deze werd geannuleerd. Op 2 januari 2016 diende u immers een tweede asielaanvraag in. U vroeg asiel aan omdat u een huwelijk had gepland op 8 januari 2016. U haalde ook aan dat uw familie in Algerije in moeilijke omstandigheden moet leven.

Op 19 januari 2016 nam het CGVS een beslissing van weigering van in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag. U tekende hiertegen geen beroep aan.

Op 6 februari 2017 wordt een nieuwe repatriëring gepland, doch op 5 februari jl. diende u een derde asielaanvraag in. U geeft aan dat u niet weet waarom u in een dergelijke situatie ben verzeild geraakt, dat u in België over een oranje kaart en een familieboekje beschikt en dat u afspraken had gepland bij de VDAB en "CNMW" te Gent. U wil uw leven hier verder uitbouwen. U legt geen documenten voor ter staving van deze asielaanvraag.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Vooreerst dient benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag op 6 oktober 2014 door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, had aangetoond. De exacte motieven op grond waarvan de commissaris-generaal tot deze bevindingen kwam, staan duidelijk en afdoende weergegeven in de beslissing die in kader van

uw eerste asielaanvraag in uw hoofde werd genomen. Op 22 oktober 2014 werd deze beslissing bevestigd door de RvV.

In het kader van uw tweede asielaanvraag bracht u geen elementen aan die hier alsnog een ander licht konden op werpen. Met betrekking tot de verklaring dat u een huwelijk had gepland op 8 januari 2017, diende te worden opgemerkt dat deze gebeurtenis geen basis vormt voor de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Uw huwelijk in België heeft niets van doen met een gegronde vrees voor vervolging noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. De documenten die u toen in dit kader neerlegde, nl. een verklaring van de burgerlijke stand, een attest van een notaris en een ceremoniekaart konden deze conclusie niet wijzigen. Uw verklaring dat uw familie in Algerije in moeilijke omstandigheden leeft betrof louter een blote bewering van uwentwege die op geen enkel wijze werd gestaafd. Bovendien had u dit element niet eerder aangehaald tijdens uw vorige (eerste) asielaanvraag. Tegen de toenmalige weigeringsbeslissing van het CGGC tekende u geen beroep aan.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvragen en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot uw huidige verklaringen, nl. dat u hier in België bent gehuwd, over een oranje kaart en een familieboekje beschikt, alsook een afspraak had gemaakt bij de VDAB (zie schriftelijke verklaring DVZ, meervoudige aanvraag, dd. 5 februari 2017, vragen 1, 2.6 en 3), kan enkel worden herhaald dat deze elementen geen verband houden met de criteria van het Vluchtelingenverdrag en niet kunnen leiden tot de toekenning van de vluchtelingenstatus, noch van de subsidiaire beschermingsstatus. De kopie van de huwelijksakte die aan het administratief dossier werd toegevoegd vermag evenmin de appreciatie van uw asielaanvraag te wijzigen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat alle verblijfsprocedures werden afgewezen en er geen schending van art. 3 EVRM werd aangetoond. U diende op 14 februari 2013 een verzoek tot machtiging tot verblijf in overeenkomstig art. 9bis dat werd geweigerd door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing geen schorsend beroep kan worden ingediend aangezien u zich in een situatie bevindt zoals vermeld in artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering en het minstens een tweede beslissing tot niet-inoverwegingneming betreft.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan als volgt:

“Schending artikel 57/6/2 Vw in samenhang met artikel 41 par. 2 Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het recht op behoorlijk bestuur en artikel 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering der bestuurshandelingen dd. 29 juli 1991 en schending artikel 48/3 par 2 a) Vw

Artikel 41 stelt dat verzoeker recht heeft op behoorlijk bestuur. Conform paragraaf 2 van dit artikel houdt dit in: Het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen.

Verzoeker heeft op 5 februari 2017 een nieuwe asielaanvraag ingediend.

De volgende werkdag zijnde 6 feb 2017 neemt de CGVS een beslissing zonder verzoeker te horen. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat het CGVS de moeite heeft genomen om verzoeker uit te nodigen teneinde zijn motieven voor internationale bescherming ten berde te brengen.

Verzoeker heeft een vragenlijst ingevuld in het Arabisch. Uit het administratief dossier komt niet tot uiting verwerende partij die document heeft bekeken, laat staan Het vertalen.

Niettemin kan verzoeker zich steunen op artikel 41 par. 2 van het handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Verzoeker kan zich direct verwijzen naar deze bepaling in een internationaal verdrag met directe werking. Het artikel is:

— Duidelijk en dus geen discretie mogelijk

— Er hoeven geen uitvoeringsbepalingen te worden genomen

Verwerende partij is gebonden aan artikel 41 par; 2 handvest gezien vererende partij een instelling is van de uitvoerende macht die ressorteert onder het ministerie van binnenlandse zaken. Het ministerie van binnenlandse zaken is op zijn beurt een lid van de Europese Raad, zijnde een deel van de wetgevende macht in Europa tezamen met het parlement Europese wetten op voordracht van de commissie neemt.

De beslissing is derhalve nietig gezien het genomen is totaal in strijd met de fundamentele beginselen waarop de rechtsorde in de Europese Unie steunt. Artikel 41 behoort dat de Grondrechten van de Unie. Van deze fundamentele grondrechten kan is geen beding worden afgeweken.

Het is correct dat artikel 57/6/2 Vw niet voorziet in een recht op horen. Doch een nationale bepaling kan niet indruisen tegen een internationale rechtsnorm met directe werking.

Indien een nationale rechtsnorm indruist tegen een internationale norm moet, volgens de algemene beginselen, de internationale norm voorrang krijgen en dient de nationale norm, zijnde artikel 57/6/2, waar niet voorzien is in een hoorrecht, als ongeschreven en onbestaande te worden beschouwd.

De beslissing is aldus duidelijk gegriefd wegens schending van een internationaal grondrecht.

Het middel is gegrond.

Bovendien stelt verzoeker vast dat de motivering van de beslissing uiterst summier is.

Artikel 57/6/2 Vw stelt dat vererende partij het volgende moet motivering: ... en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS gaat nogal vlug dit fundamenteel beginsel. Enkel op pagina 3 alinea 2 wordt er gemotiveerd als volgt: Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 Vw

De bepalingen van artikel 48/3 Vw handelen over grondrechten. Verzoeker heeft immers aangegeven dat hij gehuwd is met mevrouw E. H. van Slowaakse nationaliteit na een moeilijke procedure om te mogen huwen.

Verzoeker heeft aldus duidelijk een familieleven die niet ontkent kan worden. Artikel 48/4 par. 2 a) spreekt over schending van de grondrechten van de mens. Het artikel verwijst naar het EVRM.

Derhalve kan verzoeker zich steunen op artikel 8 van het EVRM die in zijne hoofde geschonden wordt. Verzoekers zijn echtgenote is een katholieke vrouw van Roma origine afkomstig uit het katholieke Slowakije.

Gezien artikel 48/3 verwijst naar het EVRM dient er inderdaad gekeken te worden of er bij de verwijderingsmaatregel geen grondrecht wordt geschonden. Zoals hierboven aangehaald heeft het CGVS helemaal niet onderzocht of de verwijdering van verzoeker indruist tegen artikel 8 EVRM en aldus tegen het algemeen fundamenteel gewoonrechtelijke regel van het nonrefoulement.

Het motief: Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door U voorgelegde stukken dien besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die erop wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het nonrefoulementbeginsel.

Verzoeker stelt vast dat dit geen argumentatie is die de toets doorstaat van artikel 2 en 3 van de wet van 219 juli 1991. Verzoeker heeft een familieleven hier en door het non-refoulement wordt verzoeker verstoken om zijn familieleven verder hier uit te bouwen. Er kan niet verlangd worden mevrouw E. H. die een duurzaam verblijfsrecht heeft in België impliciet wordt uitgewezen naar Slowakije om aldaar haar familierecht uit te oefenen.

Verzoeker zit tevens onder inreisverbod waardoor het weinig waarschijnlijk zal zijn dat hij toepassing zal kunnen vragen van artikel 74/12 Vw, namelijk een opheffing hiervan vragen.

De dienst vreemdelingenzaken zal nooit een opheffing verlenen gezien ze van oordeel zijn dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde in België naar aanleiding van enkele veroordelingen die in het verleden hebben plaatsgevonden.

Verzoeker stelt tevens vast dat de verwerende partij niet motiveert op basis van artikel 8 EVRM. Het CGVS beperkt zich er toe na te gaan of er een schending zou zijn van 3 EVRM.

Doch artikel 48/3 voorziet ernstige schendingen van alle grondrechten en dus ook inclusief artikel 8 EVRM.

Alvorens er aldus kan gesproken worden dat een verwijderingsmaatregel geen gevaar uitmaakt voor het non-refoulement dient een onderzoek gedaan te worden naar een schending van artikel 8 EVRM.

Dit is niet gebeurd."

2.2. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen op zich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de

individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53-2555/001, 23-24*).

2.3. De Raad beschikt over een hervormingsbevoegdheid, dient een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekers volgende asielaanvraag al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een algemene en theoretische toelichting of het citeren van internationale of nationale bepalingen in het verzoekschrift laat de Raad niet toe om vast te stellen dat verzoeker nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet heeft aangebracht.

2.4. Bij de derde asielaanvraag geeft verzoeker aan dat hij niet weet waarom hij in een dergelijke situatie is verzeild geraakt, dat hij in België over een oranje kaart en een familieboekje beschikt en dat hij afspraken had gepland bij de VDAB en het "CNMW" te Gent. Hij wil zijn leven hier verder uitbouwen en verwijst opnieuw naar de moeilijke levensomstandigheden in Algerije. Verzoeker legt geen documenten voor ter staving van deze asielaanvraag. In het administratief dossier werd wel een kopie van een pagina van een trouwboekje opgenomen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn nieuwe elementen in het kader van zijn derde asielaanvraag op nuttige wijze naar voor kon brengen, waarbij zijn verklaringen werden vertaald en overgemaakt aan de Commissaris-generaal. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele elementen aan die hij dan wel zou hebben aangevoerd binnen het kader van een persoonlijk interview die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, met name het al dan niet in overweging nemen van zijn derde asielaanvraag. Hij beperkt zich tot het louter stellen dat de beslissing van de Commissaris-generaal werd genomen zonder dat hij werd gehoord. Hij maakt echter geenszins duidelijk welke specifieke omstandigheden of gegevens hij dan wel zou hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht, die de beslissing van de Commissaris-generaal hadden kunnen beïnvloeden en zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de procedure. Een schending van het hoorrecht wordt dan ook niet aangetoond.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing ook laat toe om de motieven in feite en in rechte te kennen. Verzoeker kan het indienen van een volgende asielaanvraag niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake zijn tweede asielaanvraag. Gelet op de vaststelling dat de verklaringen over niet voorgelegde documenten en de kopie van zijn trouwboekje, in de derde asielaanvraag geen verband houden met motieven die aanleiding kunnen geven tot internationale bescherming en slechts betrekking hebben op verzoekers huidige administratieve situatie in België, kan verzoekers betoog dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd niet worden bijgetreden.

Inzake verzoekers argumentatie omtrent het feit dat hij in Algerije geen gezinsleven kan hebben omdat hij een echtgenote heeft in België (artikel 8 van het EVRM), benadrukt de Raad dat de vaststelling volstaat dat deze gegevens niet aannemelijk kunnen maken dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Waar verzoeker stelt dat er een ernstige schending bestaat van zijn privé- en gezinsleven bij een terugkeer naar Algerije, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing er niet toe strekt het privé- of gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. In het kader van een derde asielaanvraag, houdt het huidige onderzoek naar internationale bescherming enkel in dat een standpunt wordt ingenomen of verzoeker al dan niet in aanmerking kan komen voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing houdt geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, noch heeft de beslissing tot gevolg dat verzoeker definitief van zijn echtgenote wordt gescheiden. Verzoeker maakt met zijn betoog in het verzoekschrift een schending van artikel 8 van het EVRM dan ook niet aannemelijk.

De Raad is van oordeel dat verzoeker naar aanleiding van zijn derde asielaanvraag geen nieuwe elementen heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing correct wordt gesteld als volgt:

“Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat alle verblijfsprocedures werden afgewezen en er geen schending van art. 3 EVRM werd aangetoond. U diende op 14 februari 2013 een verzoek tot machtiging tot verblijf in overeenkomstig art. 9bis dat werd geweigerd door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.”

Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen.

2.5. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt, kan de Raad de beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2, § 1, 2° en 3° van de vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend zeventien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

S. VAN CAMP